

rende paa Albuen, — her sank han uvilkaarlig noget mere sammen i Ryg og Knæ, mens han lidt ængstelig stavrede frem paa sine ømme Fødder mellem de ilsomt forbifarende Mennesker. Længere end til Købmagergade gik han aldrig. Hvad der laa paa den anden Side af denne Gade, var for ham ikke det rigtige København men en Slags Forstad, saa uhyggelig og afsidesliggende, at han ikke kunde begribe, hvor Nogen vilde bo der. Det var Adel- og Borgergade, der i hans Øjne var Byens Hovedaarer; og forøvrigt var det Kvarteret Grønne-Sværte-Regnegade, der tilligemed Toldboden og Holmen udgjorde hans Verden. Naar han paa sine Spasereture var naaet til den sidste Børstenbinder i Antoniestræde eller havde været inde i Jomfru Jordans Lejebibliotek i Silkegade for at bytte en Bog til sin Kone, vendte han om og gik hjem.

I Almindelighed varede det alligevel endnu adskillige Timer, inden han naaede tilbage til Hjærtensfrydsgade. Han havde nemlig den Vane at skulle standse paa næsten alle Gadehjørner og blive staaende nogen Tid for at se sig om i Menneskemylret. Navnlig havde han — trods sine firsindstyve Aar — et langtskuende Blik for alle Tjenestepiger og særligt for dem, der gik med bare Arme. Hændte det, at en saadan kom ham paa saa nært Hold, at han kunde tiltale hende, kneb han sine rindende Øjne sammen og tilhviskede hende i Forbi-